

— Вѣрка има право — каза бързо Мара — ти не можешъ си отпочива добрѣ; тоя шумъ отъ училището...

— Стой, стой! — извика отеднажъ стариятъ полковникъ и лицето му се проясни изново, и очитѣ му блѣснаха живо и радостно. — Отъ училището?! Ами че вие какво знаете! Ха-ха-ха! — размѣ се живо той — дѣца, дѣца сте вие. Чакайте, — въ послѣднитѣ бойове моитѣ момчета ми бѣха толкова домилѣли, че почнахъ да ги наричамъ „моитѣ мили дѣца“. Тогазъ азъ и не мислѣхъ, че мога наистина да стана дѣтски приятелъ — азъ, стариятъ шейсетъ-годишенъ полковникъ, съ оголѣлата глава и пожълтѣлитѣ мустаци. Ала сега, казвамъ ви, съмъ станалъ цѣло дѣте и то, откакъ се прѣнесохъ тукъ, срѣщу училището.

По-малката сестриница гледаше стария вуйчо недовѣрчиво — усмихната, а по-голѣмата — съ участие и съ милъ и радостенъ погледъ.

— Е, да знаете само какъ подмладѣва моето старо сърдце — продължаваше той, като изтрѣсваше вече за десети пжтъ чубучката си, за да я напълни пакъ — какъ подмладѣва, като гледамъ тамъ долу дребния народъ, съ прѣсна кръвъ и сили. И колко много работи можешъ да видишъ и научишъ! На, вижте — тамъ, вдѣсно, е вратата за момчетата, — и стариятъ показва съ прѣстъ зданието отсрѣща. — Истинска радостъ е да ги гледашъ, когато идатъ, съ къси роклички, съ чантички подъ мишца, какъ бѣбратъ — бѣбратъ и разказватъ нѣщо — видишъ само какъ се движатъ устнитѣ, и очитѣ и ржцѣтѣ. На групи или по отдѣлно... Тукъ видишъ, хванали се подъ ржка и разправятъ нѣкаква важна история; нѣкоя по-голѣма сестра води по-